

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 9. 2025, č. j.: CPR-24930-2/ČJ-2025-930310-V230,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 9. 2025, č. j.: CPR-24930-2/ČJ-2025-930310-V230, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 4. 7. 2025, č. j.: KRPA-212636-15/ČJ-2025-000022-SV, kterým bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění a byla

stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování, a lhůta k vycestování byla stanovena do 20 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že je napadené rozhodnutí nepřiměřeně přísné a v rozporu s ust. § 174a z.p.c. Zákon porušil poprvé, vyjádřil lítost a zavázal se, že vycestuje do domovského státu. Nepříznivá osobní a finanční situace oslabuje intenzitu posuzované protiprávnosti. Jednalo se o ojedinělý excés z jinak řádného způsobu života a je možné vůči němu působit mírnějším a výchovnějším způsobem než správním vyhoštěním na dobu jednoho roku, která je neadekvátní vzhledem ke krátké době nelegálního pobytu. V žalobcově případě by bylo vhodnější vydat rozhodnutí podle ust. § 50a z.p.c.
3. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že se v napadeném rozhodnutí podrobně věnovala otázce přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí. Délka správního vyhoštění byla stanovena v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby. Je v zájmu každého státu, aby na jeho území setrvali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 3. 7. 2025 byla provedena pobytová kontrola, během níž byla zjištěna absence pobytového oprávnění (úřední záznam ze dne 3. 7. 2025, č. j.: KRPA-212636-1/ČJ-2025-000022).
6. Prvostupňový orgán požádal o ověření pobytového oprávnění, protože žalobce uvedl, že si není jistý, zda nepožádal o další pobytové oprávnění; což bylo ale vyvráceno (úřední záznam ze dne 4. 7. 2025, č. j.: CPR-21119-22/ČJ-2025-930111).
7. Dne 4. 7. 2025 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobývání na území bez platného oprávnění k pobytu dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. (oznámení zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-212636-10/ČJ-2025-000022-SV).
8. V rámci svého výsledku dne 4. 7. 2025, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-212636-11/ČJ-2025-000022-SV, žalobce mj. uvedl, že X. přicestoval do ČR za účelem zaměstnání a je si vědom svého neoprávněného pobytu. V ČR nemá žádný majetek, pojištění ani registrovanou adresu. Nemá zde žádné vazby, příbuzné, nesdílí domácnost s občanem ČR ani jiného členského státu EU. Vlast je pro něj bezpečnou zemí, X. Je zdravý. Žádná překážka mu nebrání ve vycestování.
9. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 4. 7. 2025, č. j.: KRPA-212636-15/ČJ-2025-000022-SV, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu ust. § 179 z.p.c.

10. Následně podal žalobce proti rozhodnutí prvostupňového orgánu blanketní odvolání, jež dodatečně doplnil. Důvody odvolání se shodují s žalobními námitkami.
11. Dne 2. 9. 2025 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
14. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
15. Podle ust. § 174a odst. 2 z.p.c. *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Soud předně uvádí, že bylo dostatečně prokázáno a podloženo listinnými důkazy, že žalobce přicestoval na území ČR dne X. a byl oprávněn zde setrvat do dne X. Od X. do pobytové kontroly provedené dne 3. 7. 2025 se na území nacházel neoprávněně.
17. Za situace, kdy jsou splněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j.: 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: „Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j.: 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j.: 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j.: 4 Azs 8/2017-21).

18. Žalobce namítl, že správní vyhoštění v délce 1 roku je nepřiměřeně přísné a v rozporu s § 174a z.p.c. Stejnou námitku uplatnil již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaná konstatovala délku neoprávněného pobytu na území, porušení oznamovací povinnosti podle § 93 z.p.c., absenci zdravotního pojištění, pobyt v rozporu s účelem víza a absenci vazeb. Žalobce v ČR nesdílí domácnost s občanem EU. Žalovaná dále uvedla, že skutečnost, že žalobce poprvé jednal protiprávně, sama o sobě nestačí k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí. Žalobce si byl vědom, že X. pobýval na území neoprávněně. Nebyla-li by provedena pobytová kontrola, podle žalované by žalobce v neoprávněném pobytu pokračoval. Prvostupňový orgán zohlednil spolupráci v řízení jako polehčující okolnost. Neoprávněný pobyt (jeho délka) a vědomé porušení povinností představovaly přitěžující okolnosti. Délka správního vyhoštění byla uložena v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby 5 let. Žalovaná dodala, že správní vyhoštění není sankcí, nýbrž preventivním opatřením. Odůvodnění délky vyhoštění bylo po všech stránkách dostatečné.
19. K otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí soud odkazuje na právní větu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j.: 8 As 109/2013-34, kde je uvedeno: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí.*“ V rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j.: 3 Azs 234/2017-28, NSS dodal: „*Břemeno tvrzení a důkazní o vylíčení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.*“
20. Prvostupňový orgán i žalovaná se zabývaly všemi relevantními okolnostmi, které žalobce sdělil při výslechu. Neopomenuly se vypořádat s žádnou skutečností, která by byla významná pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Žalobcova nepříznivá osobní a finanční situace nemůže být omluvitelným důvodem pro neoprávněný pobyt. Zároveň není pravdou, že žalobce porušil zákon poprvé, protože podle svého tvrzení na území pracuje, pochází však ze třetí země a nezajistil si příslušné povolení, proto zde vykonával nelegální práci.
21. Soudu je z úřední činnosti známo, že v případech podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. je v nadpoloviční většině případů ukládáno správní vyhoštění v délce 1 roku (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2025, č. j.: 21 A 30/2025-23, bod 29). Zpravidla se jedná o případy neoprávněného pobytu v rámci dnů až měsíců. Je rovněž nutné zdůraznit, že délka správního vyhoštění byla uložena v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby 5 let. Délka uloženého opatření tudíž nepředstavuje vybočení z mezí správního uvážení ani jeho zneužití.
22. K obecné námitce týkající se překvalifikování řízení na povinnost opustit území podle § 50a z.p.c. soud odkazuje na konstantní judikaturu NSS (srov. usnesení ze dne 29. 9. 2021, č. j.: 9 Azs 180/2021-33, a rozsudky ze dne 26. 11. 2020, č. j.: 7 Azs 108/2020-34, nebo ze dne 14. 4. 2020, č. j.: 3 Azs 254/2019-42). Rozhodnutí o neumožnění vstupu na území EU po dobu jednoho roku nelze považovat za opatření, které by bylo v rozporu se správní praxí. Byly dány důvody pro uložení správního vyhoštění a žalovaná se nemohla odchýlit od přímé dikce zákona.

23. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. října 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce